Derde Jaer. N° 38. Zaturdag, 20 September 1856.

DE POSTRYDER

DER PROVINCIE LIMBURG.

De POSTRYDER verschynt eens per week, 's zaterdags.
Men schryft in te Tongeren by de W^e J.-P. COLLÉE, boekdrukker en uitgever van dit blad, groote markt, n° 20, en by alle postdirecteurs.
Alle toezending van brieven, annoncen, geld, enz., moet gefrankeerd zyn.

Het abonnement vooraf betaelbaer is bepaeld op 5 fr. per jaer.
» » » » 3 fr. per half jaer.
Een blad afzonderlyk . . . . . 20 centimen.
De aenkondigingen, per drukregel. . . . 15 »
De reklamen » » . . . . 25 »

By het zenden van aenkondigingen is eenieder verzocht duidelyk uit te drukken of dezelve in den POSTRYDER alleen, ofwel ook in het fransch blad, le COURRIER DU LIMBOURG, moeten opgenomen worden. Deze laetste, voor verscheidene achtereenvolgende keeren gegeven, genieten voordeeliger conditiën.

TONGEREN, DEN 20 SEPTEMBER.

FEESTEN VAN TONGEREN.

De kermisfeesten van Tongeren, door een buitengewoon schoon weder begunstigd, zyn dit jaer met luister gevierd geworden. Wy zullen kort zyn voor wat de eerste dagen betreft. Het statig tooneel der groote processie, de ballen en conserten der verschillende societeiten, de tooneel-vertooningen enz. hebben naer gewoonte niets te verlangen gelaten en hebben veel volk verzameld.

'S woensdags was de groote dag der cavalcade. Van 's morgens vroeg zag men langs alle poorten de vreemdelingen de stad intrekken om het feest by te wonen. Het weder, dat 's daegs te voren twyfelachtig was, was nu helder en voorspelde een schoone dag. De vergadering van den stoet heeft met veel orde plaets gehad en omstreeks twee uren zette men zich op weg langs de aengeduiden straten. De stoet werd geopend door een piquet gendarmen en den politie-kommissaris te paerd. Daerna kwam het tongersch vaendel omringt van eenige wapenbroeders in schitterende kleeding.

De fanfaren van Tongeren te paerd en in fraei kostuem voeren met hun wel bekend talent hunne beste stukken uit.

Nu komen de ruiteryen der verschillende dorpen en den fraeien wagen van den hofbouw ; Bilsen met meer dan vyftig ruiters, Waltwilder, 'S Heeren-Elderen, Coninxheim enz., enz.

Doch onder alle onderscheidt zich Rutten. Het grootste gedeelte onzer lezers kennen de beroemde *haccoeren* van Rutten. De rykheid hunner kleeding, hunne roode jassen, hunne ronde hoeden met witte pluimen, in een woord hunne gansch deftige montering deed hen uitschitteren tusschen alle andere dorpen. Rutten heeft regt op een groot gedeelte der eer van dezen dag.

Ziehier de wagen van Roclenge vervaerdigd volgens de plannen van MM. J. Smeets en Genin. Deze verbeelt de fabricatie der strooijen hoeden. Het is vooral op hem dat de algemeene nieuwsgierigheid gerigt is ; het is voor hem dat de menigte hare grootste toejuichingen bewaerd heeft.

Op dezen wagen bevinden zich een twintigtal werklieden, die vlytig bezig zyn aen het hoeden maken. De gansche wagen verbeelt een groot werkhuis. Alle werkzaemheden welke het stroo moet ondergaen alvorens in hoed veranderd te zyn, zyn er op verheeld. Wy kunnen de rykheid van dezen wagen niet beschryven : al wie denzelven gezien heeft moet bekennen dat zulks onmogelyk is. Het was zigtbaer dat de menigte zich zamendrong op den voorbygang van dezen wagen om er de schoonheden van te beschouwen. Ook moeten wy zeggen dat dezelve overal door menigvuldige geroepen van *Vivat Roclenge!* begroet werd.

Doch het is niet genoeg zulke schoonheden te bewonderen, er blyft nog plaets voor andere bedenkingen. Roclenge is een dorp van nauwelyks een duizendtal zielen, en degene die weet hoeveel moeite men zelfs in de steden heeft om eenen eenvoudigen stoet zamentestellen en hoeveel hinderpalen men moet uit den weg ruimen, zal beter kunnen beseffen hoe eerbaer het is voor een dorp van zulken uitslag bekomen te hebben.

Zou men in vele steden kunnen gereed krygen hetgeen Roclenge vervaerdigd heeft? Wy antwoorden zonder aerzelen : Neen. De wagen der strooije-hoeden verdiende op een grooter tooneel te pronken en hy had zonder twyfel eene deftige plaets in de nationale feesten van Brussel kunnen bekleeden.

Na Roclenge komt Vlytingen. De talryke en schitterende harmonie dezer gemeente speelt met wonderbaer talent hare fraeiste stukjes. Eene menigte ruiters met vaendeltjes en eereteekens volgen de harmonie en vormen eenen zeer fraeijen oogslag. Eer aen Vlytingen, eer aen den direkteur der harmonie, eer vooral aen den eerw. heer deken aen welken Vlytingen grootendeels te danken heeft van eenen uitmuntenden rang onder de gemeentens van ons arrondissement te bekleeden.

Ziehier de trotsche wagen van den landbouw met 16 paerden bespannen. De pracht en de rykdom die hem omringen verbeelden zeer wel de weelde en den overvloed welke de landbouw verspreidt. Alle landbouwprodukten, alle gereedschappen zyn er met veel smaek gerangschikt. Dit alles is bekroond door het statig standbeeld van den landbouw, vervaerdigd door M. J. Bertin. Het beeld trekt vooral de aendacht der menigte tot zich. Ook moeten wy zeggen dat hetzelve onder alle opzigten merkwaerdig was, en volstrekt niets te verlangen liet. Indien men nadenkt dat tot hiertoe slechts de rykgesubsidieerde hoofdplaetsen de onkosten gedaen hebben van zulke wagens te vervaerdigen, dat de stad Tongeren niet een centiem subsidie ontvangen heeft en slechts op hare eigene middelen heeft moeten rekenen, dan begrypt men hoe eervol de manifestatie van verleden woensdag voor Tongeren is, want men moet wel weten dat Tongeren niet alleen de wagens van den landbouw te vervaerdigen had, er moesten nog oneindige kosten gedaen worden voor de illuminatiën, de versieringen, enz. Eer aen Tongeren en aen alle gemeentens die aen de feesten deel genomen hebben.

Des avonds werd er een ander feest op het Casino aengeboden aen degene die aen de cavalcade deel genomen hadden. Er waren groote onkosten gedaen om den tuin en de gevels van het gebouw prachtig te verlichten. Ongelukkig heeft de wind niet toegelaten van de illuminatie te voltrekken zoo als zy ontworpen was. Niettegenstaende is het feest zeer aengenaem geweest.

De harmonie van Vlytingen die den ganschen dag reeds zoo veel bygedragen had om den stoet te verheerlyken, heeft onder den kiosque met eene wonderbare behendigheid eenige allerschoonste stukken uitgevoerd.

De menigte die den tuin vervulde, en de kenners van musiek zoo wel als andere, stonden verbaesd over de juistheid met dewelke de muziekanten van Vlytingen alle moeijelykheden overwonnen. Ook zyn deze driftig toegejuigd geworden en alle eer is hun aengedaen geworden.

Na het concert der harmonie van Vlytingen begon het bal. De zael was zoo zeer opgepropt van volk dat de beweging er byna onmogelyk was. Allengskens begon de dans, en het bal dat laet in den nacht duerde liet niets te verlangen. Met veel vermaek heeft men gezien dat de leden der kommissie de stroohoedenmaeksters van Roclenge arm aen arm den zael inbragten en zich by voorkeur tot deze werksters wendden om hen tot den dans te leiden.

Doch hetgeen misschien het schoonste tooneel van dezen dag geweest is, dat was die verbroedering die onophoudend tusschen alle deelnemende gemeentens geheerscht heeft. Alle partygeest was uitgedoofd, alle oneenigheden die zoo dikwyls de steden zoo wel als de dorpen scheiden, waren verdwenen. Er heerschte slechts een geest, en de nationale spreuk *Eendragt maekt magt* werd in hare volle beteekenis verwezendlykt. Wy hebben slechts eenen wensch te vormen : dat zulke feesten zich dikwyler herhalen ; dat men aen stad en dorpen

---

SLIM, MAER TOCH GEVANGEN.

EEN VERHAEL VAN EEN LONDENSCH POLITIE-BEAMBTE.

(*Vervolg.*)

Het handschrift had veel gelykenis met dat van de reepjes papier die ik uit den lessenaer van Lebreton had genomen, en de schryfster was ook eene fransche.

Dit waren de beginsels van een spoor, dat tot belangryke wegen kon leiden, en ik besloot het met allen yver te vervolgen.

Nadat ik nog eenige vragen had gedaen, verliet ik den winkel, en ik beloofde dat ik de dame den volgenden dag den hond zou zenden.

Myne bezigheden in Stake Newington waren spoedig afgedaen, en nu snelde ik westwaerts naer de wooning van een welbekenden hondenmelker, en tegen een matige vergoeding verschafte ik my een foei-leelyken italiaenschen windhond, wien wy spoedig een stuk van zyn steert wisten af te krygen.

Den anderen dag, des middags ten twaelf ure, melde ik my aen ten huize van voorzegde dame, zoo bedriegelyk gekleed en vermomd als een echte londensche hondenmelker, dat myne eigene vrouw toen ik kort voor myn vertrek, in myne verkleeding, voor haer stond, van schrik begon te schreeuwen.

De bewoonster van Oak-Cottage was te huis, maer ongesteld, en de meid stelde my voor de hond naer boven te brengen, ofschoon zy, als zy den hond in de mand zag, zelve wel zou kunnen zeggen of het Fidèle was of niet.

Ik bedankte haer opregt voor hare vriendelykheid en antwoordde haer dat de hond niet uit myne handen kwam.

De meid sloeg my de deur voor den neus digt, omdat er zich in den gang eenige gemakkelyk vervreemdbare voorwerpen bevonden, waer by zy my niet vertrouwde, ongetwyfeld omdat ik er zoo goed uitzag.

Na eenig wachten deed zy de deur weêr open, en zegde my dat ik haer op den trap kon volgen, als ik myne schoenen schoon had afgeveegd.

Madame Levasseur, eene zeer opgeschikte dame, maer toch niet al te fyn en voornaem in spraek en voorkomen, zat op eene rustbank in gespannen verwachting, dat zy haren lieven Fidèle aen haren boezem zou mogen drukken ; maer myn vagebondachtig voorkomen schrikte haer zoo zeer af, dat zy luidkeels riep om haer man mynheer Levasseur. Deze, een schoon, welgemaekt heer, van eene hooge gestalte, met zware snor en bokkebaerden, stortte, half geschoren, de kamer binnen, met het scheermes in de hand.

— *Qu'est ce qu'il y a donc?* riep hy.

— *Mais voyez cette horreur là!* antwoordde de dame en meende daer mede my, niet den hond, dien ik langzaem uit den korf haelde.

De heer begon luidkeels te lagchen, en mad. Levasseur, die door de tegenwoordigheid van haer echtgenoot was gerust gesteld, wendde nu hare opmerkzaemheid en haer zielsverlangen naer den vurig verwachten Fidèle.

—*Mais mon Dieu!* riep zy weder toen ik haer het leelyke beest liet zien, dat ik voor haer had meêgebragt ; dat is Fidèle niet!

— Niet, madame? riep ik met de onnoozelste verwondering ; maer ziet gy dan dat stompe steertje niet? En daerby hield ik haer dat ding wat digter onder den neus.

De dame was ook door dat bewys niet te overtuigen, en daer de mynheer spoedig boos werd om myn gevraeg, en my onbewimpeld te kennen gaf, dat hy my den trap zou afstampen, pakte ik myn hond eindelyk weer in de mand, en ik verwyderde my nadat ik gedurende die korte oogenblikken het best mogelyke gebruik van myne oogen had gemaekt.

— Zoo, zoo? zeide ik by my zelven byna opspringende van vreugd, terwyl ik weder op weg was naer huis, hy had dus geene vrouwelyke kennissen hier te lande! En als dat niet het portret was van Lebreton, 't welk daer tusschen dat van man en vrouw hing, dan ben ik met blindheid geslagen!

Ik twyfelde er nu niet langer aen of ik was op den regten weg om de dieven te vangen, en ik had van vreugde wel willen juichen en zingen, zoo bly was ik, dat ik my hier niet alleen onmisbaer zou kunnen maken, maer dat ik ook de bestolene firma uit hare verlegenheid zou kunnen redden.

Nog dienzelfden avond, omtrent negen ure, verliet Levasseur, elegant en kostbaer, ofschoon niet buitensporig gekleed, Oak-Cottage, en ging te voet naer Edmonton, huerde daer een *cap* en reed terstond van daer, gevolgd door een engelschen, zot gekleeden zakkenroller, met baerd en knevels, byna even als Levasseur.

Deze engelsche pronker was niemand dan ik.

De heer Levasseur steeg af aen het einde van Quadraet in Regent-street, en vervolgens sloeg hy den weg in naer Vine-street, waer ik hem eene herberg zag binnen gaen.

Ik volgde hem op den voet.

Het was eene verzamelplaets van buitenlandsche dienstboden, die zonder plaets waren, inzonderheid Franschen en Zwitsers.

Kamerdienaers, koeriers, koks en lakkeijen van allerlei soort, zaten hier rookend en drinkend by elkaer.

Zy waren al te zeer bezig met zich zelven, om er op te letten of wy waren binnen gekomen of niet.

Dit deed my zeer veel genoegen.

Ik bespeurde intusschen al zeer spoedig, dat de heer Levasseur onder die hier aenwezigen zeer vele bekenden telde,